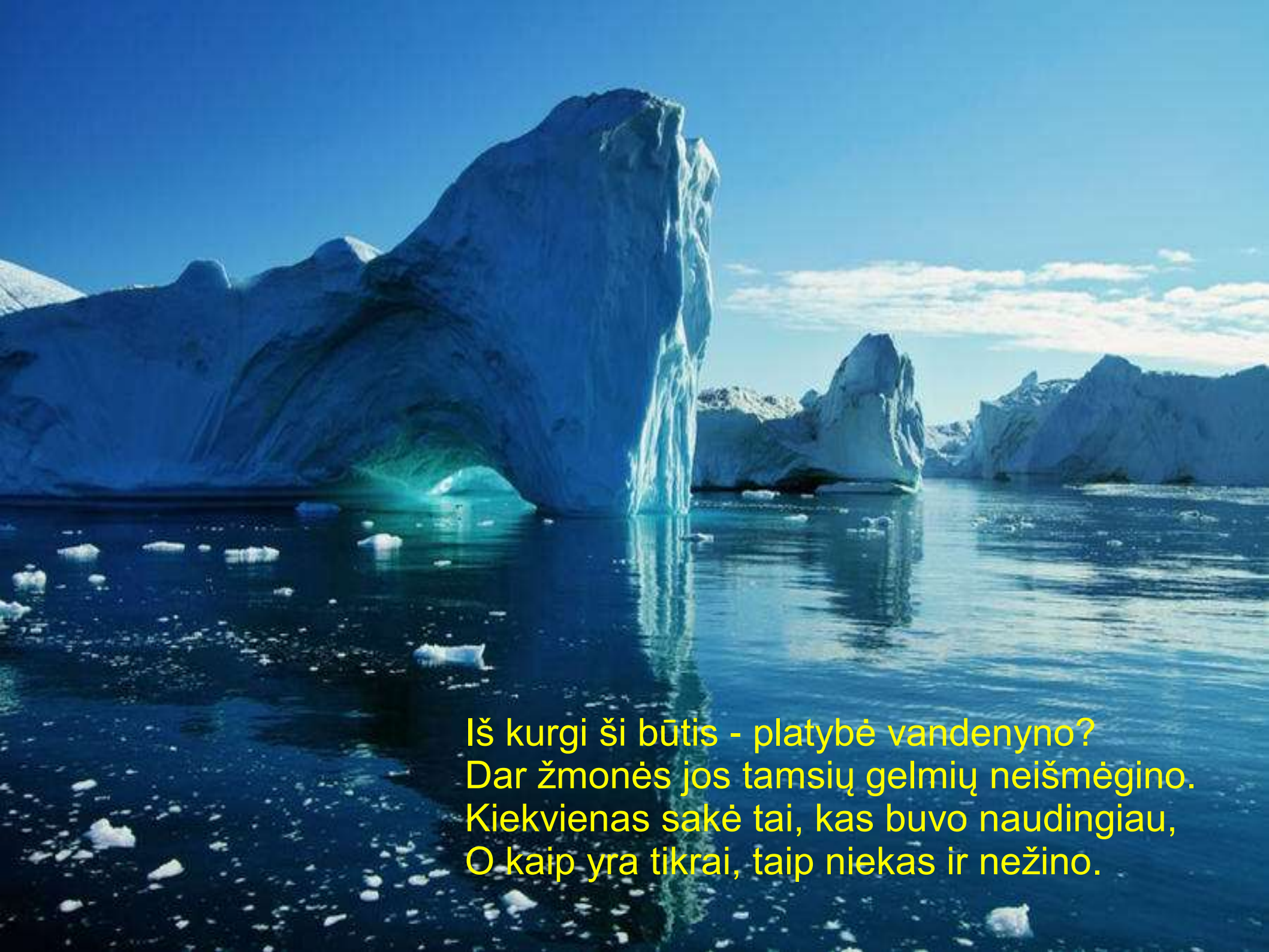

Omaras Chajamas
iš **Rubajatu (01)**

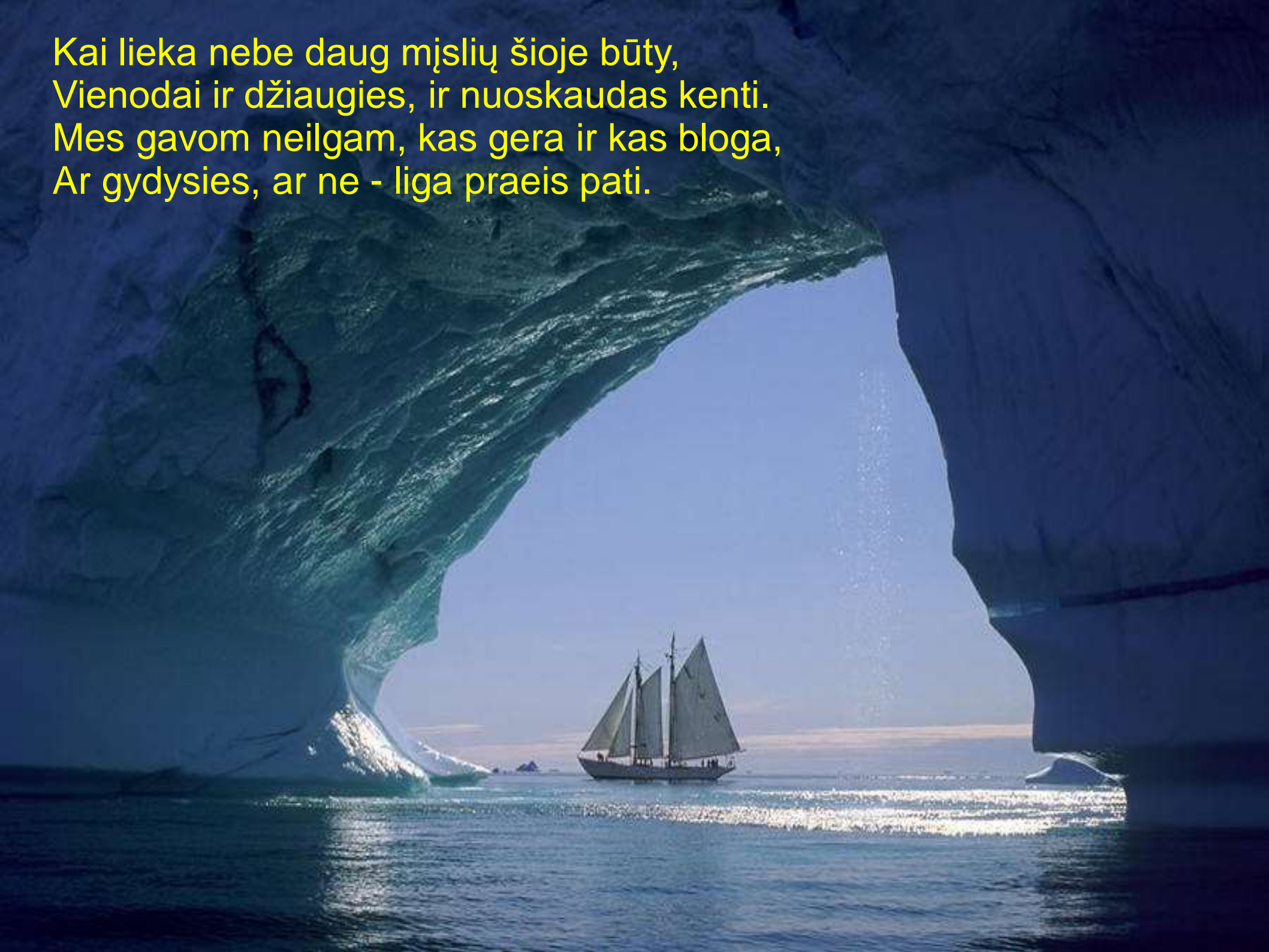
Mes - vargo praraja ir džiugesys saulėtas,
Mes - prievartos šaknis ir teisingumo žiedas.
Mes - niekšai ir dori, mes taurūs ir žemi,
Mes - pasakų taurė ir veidrodis dulkėtas.

Iš kurgi ši būtis - platybė vandenyno?
Dar žmonės jos tamsių gelmių neišmėgino.
Kiekvienas sakė tai, kas buvo naudingiau,
O kaip yra tikrai, taip niekas ir nežino.

Kai lieka nebe daug mįslių šioje būty,
Vienodai ir džiaugies, ir nuoskaudas kenti.
Mes gavom neilgam, kas gera ir kas bloga,
Ar gydysies, ar ne - liga praeis pati.

Jei visa, ką laimi, vis tiek išblaško vėjai,
Labai nesigraudink dėl to, ko nelaimėjai.
Gyvenimas, matau, ne vaškas tarp delnų -
Neperminkysi jo, kaip pats įsinorėjai.

Nepavydėk, jei ką regi turtingą, didį -
Saulėtekį visad saulėtekis palydi.
Gyvenimas - tai lyg atodūsis, tu jį
Akimirkai gavai - tik nuomot, ne valdyti.

Kur rojus, pragaras? Sakai, danguj, aukštai.
Aš įsitikinęs, jog melas visa tai.
Nes rojus, pragaras - tai ne visatos sferos,
Nes rojus, pragaras - tai sielos du krantai.

Ką regime aplink - tik išviršės tėkmė.
Lig dugno po bangom - dar didelė gelmė.
Tikrove nelaikyky ryškaus pasaulio vaizdo,
Nes neįžvelgiama slapta daiktų esmė.

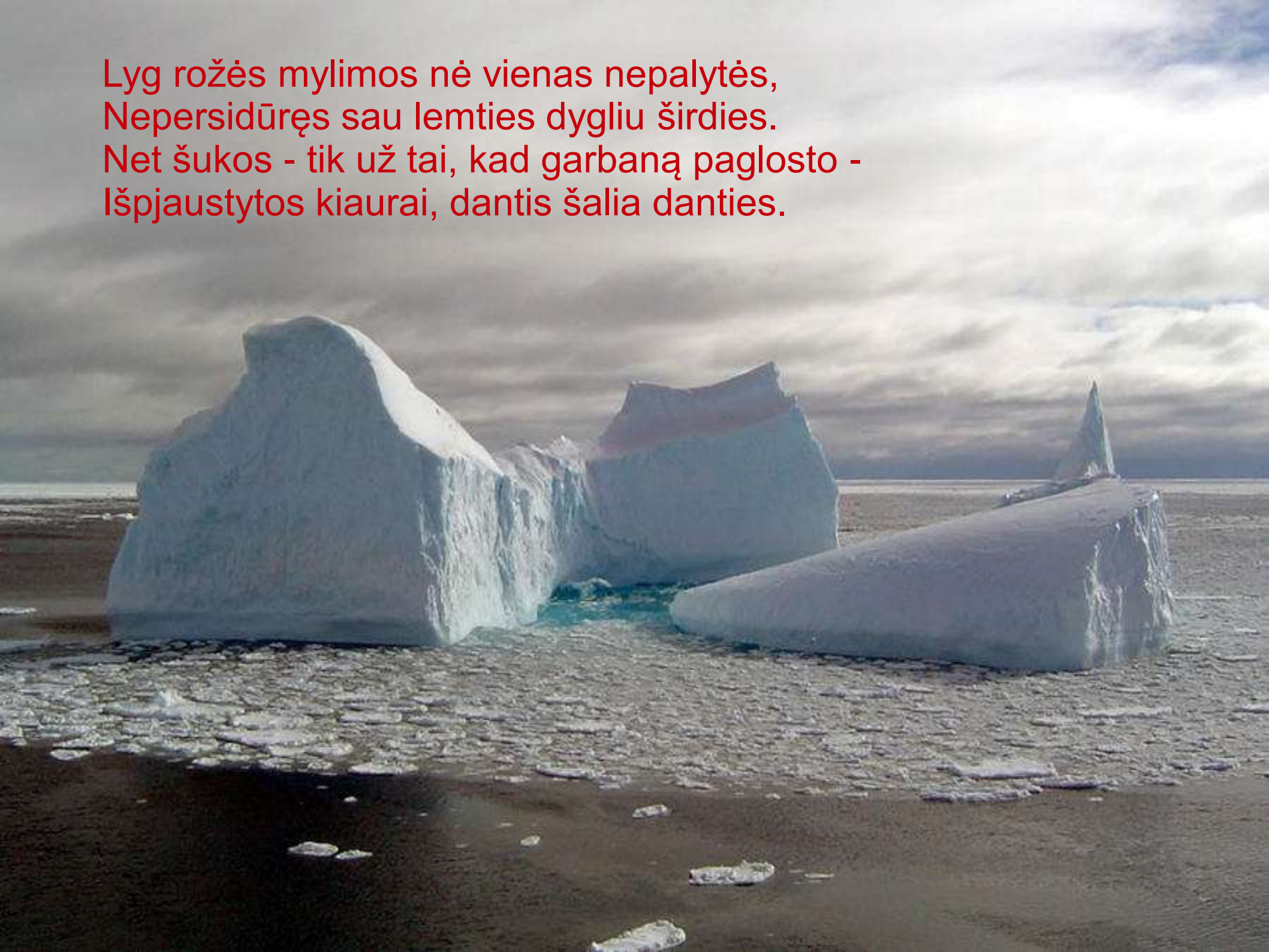

Kur meilės žodžių daug, ten meilės nebėra.
Iš plieskiančių anglių išsivadi kaitra,
O meilė nei sapne, nei budint nesibaigia -
Ji dieną ir nakčia vienoda ir tikra.

Tu meilēs nemaldauk pamilēš be vilties.
Nedūsauk po langais, kur niekinamas jauties.
Būk laisvas, išdidus kaip vargeta vienuolis -
Gal ranką vienąsyk ir meilē tau išties.

Lyg rožēs mylimos nē vienas nepalytēs,
Nepersidūrēs sau lemties dygliu širdies.
Net šukos - tik už tai, kad garbaną paglosto -
Išpjaustytos kiaurai, dantis šalia danties.

Pasauly pramaišiu kas gera ir kas bloga.
Primūrys, pristatys, po to vėl griauti šoka.
Tu dėliaukis šia diena, neverk dėl praeities,
O sielotis, kaip ryt gyvensim - dar ankstoka.

Mes amžių paslapties nežinom - aš nei tu.
Nerasime vardų žvaigždynam - aš nei tu.
Mes kalbamės abu pro skraistę. Ji nukris -
Ir dings, ką ligi šiol vadinom "aš" ir "tu".

Kiek mirksnių tau gyvent - seniai lemtis atskaitė,
Tad nė vienam iš jų neduok liūdnai praeiti.
Gyvenimas yra brangiausia, ką turi -
Ir jis praeina taip, kaip tu jį pats praleidi.

Vaizdai iš interneto

Rubājai (arba rubajatai) [persų k.], - persų, arabų, tiurkų lyrinės poezijos forma – ketureiliai, rimuojami a-a-b-a (Tarptautinių žodžių žodynas).